ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. P. P.,** zast. JUDr. Lucií Dolanskou Bányaiovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha, proti žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond,** se sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2021, č. j. 11 A 167/2021 - 13,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0547480; tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli sdělil, že ukončil administraci jeho žádosti o dotaci (projekt „vybavení autodílny“).

[2] Stěžovatel podal žádost o dotaci v rámci programu rozvoje venkova, jeho žádost žalovaný zaregistroval dne 25. 10. 2019. Žalovaný opakovaně stěžovatele vyzýval k úpravě přílohy „*prohlášení o zařazení podniku do kategorie mikropodniků, malých a středních podniků*“. Stěžovatel na výzvy reagoval, ale vady žádosti zcela neodstranil. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0547480, proto žalovaný stěžovateli ve smyslu § 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o SZIF“), sdělil, že administraci žádosti o dotaci ukončil. V poučení tohoto oznámení uvedl, že stěžovatel může požádat o přezkum, tento postup však nemá vliv na právní účinky oznámení o ukončení administrace žádosti. Současně žalovaný uvedl, že oznámením o ukončení administrace žádosti je řízení o žádosti stěžovatele ukončeno.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Žalobou podanou u městského soudu se stěžovatel domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného – oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci. Zdůraznil, že žalovaný jej v oznámení poučil o možnosti požádat o přezkum u přezkumné komise Ministerstva zemědělství, z čehož usuzoval, že tento přezkum je opravným prostředkem, který musí před podáním žaloby u správního soudu vyčerpat. Z tohoto důvodu se nebránil přímo proti oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci, ale až proti sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 23. 3. 2021, č. j. 47674/2020-MZE-14113, které se ztotožnilo s postupem žalovaného. O tom, že žádost o přezkum není opravným prostředkem, se stěžovatel dozvěděl až z usnesení městského soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 11 A 110/2021 - 20, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti uvedenému sdělení Ministerstva zemědělství. Nesprávné poučení žalovaného proto nemůže jít k jeho tíži. V další části žaloby rozporoval důvody, pro které žalovaný ukončil administraci jeho žádosti o poskytnutí dotace.

[4] Městský soud žalobu s odkazem na § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. odmítl jako opožděnou. Zdůraznil, že nesprávné poučení správního orgánu nemůže založit přípustnost opravného prostředku tam, kde přípustný není; může mít však vliv na posuzování včasnosti podání. Nesprávné poučení správního orgánu nemůže být účastníku na újmu, pokud byl při využití opravného prostředku v dobré víře ve správnost uvedeného (nesprávného) poučení.

[5] V projednávané věci se však dle městského soudu stěžovateli nesprávného poučení nedostalo. Poučení žalovaného neobsahuje informaci o tom, že by možnost podání žádosti o přezkum bylo nezbytné vyčerpat před podáním správní žaloby. Naopak – toto poučení zdůrazňuje, že podání žádosti o přezkum nemá vliv na právní účinky oznámení. Současně obsahuje informaci o tom, že oznámením o ukončení administrace žádosti je řízení o žádosti o poskytnutí dotace ukončeno. Judikatura správních soudů se povahou aktů vydávaných při poskytování dotací opakovaně zabývala; dospěla přitom k závěru, že oznámení žalovaného o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace podle § 11 odst. 5 zákona o SZIF je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Naopak, přezkumné řízení představuje zvláštní prostředek dozorčího práva, na který není právní nárok. Žalovaný přitom neměl povinnost poučovat stěžovatele o nemožnosti podat proti oznámení o ukončení administrace jeho žádosti odvolání (tato skutečnost vyplývá přímo ze zákona), ani o možnosti podat proti oznámení správní žalobu. Jelikož stěžovatel nebyl nesprávně poučen, a nemohl tedy být v dobré víře v existenci řádného opravného prostředku, byl povinen žalobu podat do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci (od 24. 8. 2020), tj. do 26. 10. 2020. Jelikož žalobu podal až dne 6. 8. 2021, odmítl ji městský soud jako opožděnou.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost napadl stěžovatel kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Po úvodní rekapitulaci předcházejícího řízení zdůraznil, že poučení žalovaného obsažené v oznámení o ukončení administrace jeho žádosti o dotaci bylo nesprávné, resp. nepřesné a nedostatečné. Uvedl, že jako účastník správního řízení má právo na poučení. Namítal, že to, zda konkrétní skutečnost vyplývá či nevyplývá přímo ze zákona, není pro její zahrnutí do textu poučení rozhodující. Určující je obsah poučení, na jehož správnost, přesnost a úplnost se stěžovatel beze zbytku spolehl. Jelikož nebyl poučen o možnosti podat jiný opravný prostředek, ani o možnosti podat správní žalobu, vyrozuměl z formulovaného poučení, že přezkum ze strany Ministerstva zemědělství je nezbytným krokem, který stěžovatel musí učinit před podáním správní žaloby. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, a judikaturu

Ústavního soudu. Postupem Ministerstva zemědělství mohlo dojít k zahájení přezkumného řízení, tedy ke změně rozhodnutí – oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci, Ministerstvo zemědělství však důvody pro zahájení přezkumného řízení neshledalo. Stěžovatel proto nepochybil, pokud žádost o přezkum považoval za formu opravného prostředku, kterým mohlo být zamítavé oznámení změněno. Poučení žalovaného je proto nesprávné, neboť „*vyvolalo dojem, že obrácením se na Přezkumnou komisi MZe může zvrátit zamítavé Oznámení SZIF, a tedy že v danou chvíli není na místě podat správní žalobu*“. Zároveň poukázal na procesní důsledky vyplývající z možnosti podat současně žádost o přezkum sdělení žalovaného o ukončení administrace žádosti o dotaci a žalobu proti tomuto sdělení.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného usnesení městského soudu. Odkázal na dikci § 11 odst. 5 zákona o SZIF a dodal, že je odpovědností stěžovatele se s relevantní právní úpravou seznámit. Trval na tom, že stěžovatel byl v dané věci poučen zcela řádně. Popsal vývoj právní úpravy týkající se sdělení o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace a procesní obrany proti němu, jakož i související judikatury a uzavřel, že rozhodná právní úprava výslovně vyloučila možnost podat proti napadenému rozhodnutí odvolání jako řádný opravný prostředek, žalobou lze tedy napadnout přímo toto sdělení. Dále uvedl, že v poučení zdůraznil, že žádost o přezkum nemá vliv na právní účinky sdělení, kterými jsou především právní moc a vykonatelnost rozhodnutí, a že oznámením je dané řízení ukončeno. Dodal, že ze zákona nebyl povinen stěžovatele poučovat o nemožnosti podat proti sdělení odvolání, neboť tato skutečnost vyplývá přímo ze zákona, a rovněž neměl povinnost poučit stěžovatele o možnosti podat proti němu žalobu. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel napadl kasační stížností usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. V takovém případě lze kasační stížnost opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí městského soudu, proto ani Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost toho, co podání žaloby předcházelo. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu může být pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele jako opožděnou odmítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat také v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výluku ze soudního přezkumu, která na věc nedopadá), nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (např. odmítne-li soud podání pro opožděnost, ačkoliv rozhodné skutečnosti nezjistil), popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky.

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že napadené usnesení netrpí nepřezkoumatelností – z jeho odůvodnění je zřejmé, co vedlo městský soud k odmítnutí žaloby; v tomto směru je jeho rozhodnutí plně přezkoumatelné. Městský soud shrnul relevantní právní úpravu, uvedl, kdy

stěžovatel obdržel napadené rozhodnutí, a kdy tak počala běžet lhůta pro podání žaloby; všechny tyto závěry v odůvodnění napadeného usnesení řádně odůvodnil.

[12] Následně se proto zdejší soud zabýval otázkou zákonnosti postupu městského soudu, který podanou žalobu jako opožděnou odmítl. Nejvyšší správní soud připomíná, že skutkově i právně obdobnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Afs 277/2021 - 33. Stejně jako v nyní projednávané věci tamější stěžovatel namítal především to, že postupoval na základě nedostatečného poučení poskytnutého žalovaným, což mu nelze klást k tíži. Od závěrů uvedených v citovaném rozhodnutí nemá Nejvyšší správní soud důvodu se jakkoli odchylovat.

[13] Stejně jako v rozsudku č. j. 5 Afs 277/2021 - 33 proto Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoliv žalovaný označuje akt, jímž s odkazem na § 11 odst. 5 zákona o SZIF vyrozuměl stěžovatele o ukončení administrace jeho žádosti, za „*oznámení*“, uvedené ustanovení hovoří o „*sdělení*“, soud se tedy bude i nadále držet zákonné terminologie, byť formálně nepřesné označení daného aktu jistě nemá vliv na jeho zákonnost.

[14] Podle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, v aktuálním znění, platí: „*Na uzavření dohody o poskytnutí dotace podle odstavce 4 není právní nárok. Pokud Fond žádosti o dotaci před datem uzavření dohody podle odstavce 4 nevyhoví, sdělí písemně a bez zbytečného odkladu žadateli důvody nevyhovění. Proti tomuto sdělení se nelze odvolat. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu. V případě, že by toto sdělení Fondu bylo v rozporu s podmínkami, za kterých je poskytována dotace, ministerstvo jej usnesením zruší. Na postup ministerstva při vydání usnesení podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení správního řádu o přezkumném řízení.*“

[15] Povahou aktu vydávaného dle § 11 zákona o SZIF, kterým Státní zemědělský a intervenční fond (žalovaný) ukončil administraci žádosti o dotaci, a možností procesní obrany proti němu se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 - 48, nebo v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 - 43, č. 2909/2013 Sb. NSS), přičemž tento akt považoval nejen za rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale i za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti němuž se lze bránit odvoláním a následně popřípadě rovněž žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Na tuto judikaturu reagoval zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 208/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů, kterou (s účinností od 1. 9. 2019) výslovně vyloučil podání odvolání jako řádného opravného prostředku proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF (viz výše citované současné znění tohoto ustanovení).

[16] Nejvyšší správní soud se tedy s ohledem na uvedenou legislativní změnu nejprve zabýval otázkou, zda se i za stávající právní úpravy lze proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF bránit žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s., nebo je s ohledem na případný nedostatek formálních znaků tohoto aktu na místě domáhat se ochrany za pomoci žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Taková případná skutečnost by totiž mohla vést k závěru, že měl městský soud vyzvat stěžovatele ke změně žalobního typu, pokud by zásahová žaloba mohla být v dané věci považována za včasnou a přípustnou.

[17] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k otázce materiálně-formální definice rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. naposled zásadním způsobem vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, č. 2725/2013 Sb. NSS, v němž se zabýval soudní ochranou vůči tzv. souhlasům, které jsou vydávány stavebním úřadem dle zákona

č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a které sdílejí některé shodné či podobné rysy s nyní posuzovaným sdělením dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. I s ohledem na legislativní změny, které se negativně dotkly možnosti soudního přezkoumání těchto aktů na základě zásahové žaloby, rozšířený senát přehodnotil závěry dosavadní judikatury a dospěl k závěru, že proti souhlasům vydávaným podle stavebního zákona lze podat žalobu proti rozhodnutí, neboť soudní ochrana poskytovaná zásahovou žalobou není dostatečná (nesplňuje požadavky vyplývající z mezinárodního a ústavního práva na efektivnost poskytované soudní ochrany). Byť souhlasy podle stavebního zákona nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu, jde o formalizované úkony správního orgánu v rámci jeho zákonem stanovené pravomoci, vztahující se ke konkrétní věci a adresované individuálně určeným jednotlivcům, zakládající, popř. měnící jejich práva a povinnosti za zákonem stanovených podmínek; tyto formalizované úkony jsou způsobilé být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a v případech zjištění jejich nezákonnosti mohou být zrušeny, čímž bude žalobci zkrácenému na jeho právech nezákonným souhlasem poskytnuta účinná soudní ochrana.

[18] Tyto závěry lze vztáhnout i na sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, které ani po poslední provedené novelizaci není výslovně vyloučeno z působnosti § 67 a násl. správního řádu (viz výluky z použití správního řádu uvedené v § 11 odst. 3 a 5 zákona o SZIF, v aktuálním znění). Toto sdělení tedy lze i po provedené novelizaci zákona o SZIF přezkoumat v režimu § 65 a násl. s. ř. s., ovšem s tím rozdílem, že žaloba nyní musí směřovat přímo proti tomuto sdělení, neboť uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení, tedy odvolání, je nyní zákonem výslovně vyloučeno. To ostatně nezpochybňuje ani stěžovatel, nelze tedy konstatovat, že by ve světle citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu, které navíc bylo vydáno a publikováno před podáním žaloby stěžovatelem v nyní posuzované věci, zvolil nesprávný žalobní typ, nicméně správně formulovanou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podal opožděně.

[19] Sdělení žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0547480, přitom obsahuje následující poučení: „*Pokud žadatel s Oznámením nesouhlasí, může se dle kapitoly 11/12 Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova na období 2014 – 2020, ve lhůtě 21 kalendářních dnů od jeho doručení písemně obrátit na Přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství a žádostí o přezkum. Tento postup nemá vliv na právní účinky Oznámení. Na uzavření Dohody o poskytnutí dotace (dále jen „Dohoda“) není právní nárok (§ 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu – dále jen „zákon o SZIF“). Oznámením o ukončení administrace vydaným před uzavřením Dohody je řízení o žádosti žadatele ukončeno.*“

[20] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3 As 103/2017 - 23, „*[n]áležitosti správního rozhodnutí upravuje § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu mezi ně (právě s ohledem na generální klauzuli) není zahrnuto.*“ Tato povinnost tedy netíží žalovaného ani v případě sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. Na posuzovanou věc přitom nelze uplatnit ani závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, č. 1980/2010 Sb. NSS, podle něhož žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z § 129 odst. 1 s. ř. s., avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., pokud žalobce nebyl správním orgánem v napadeném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen; v posuzované věci se totiž uplatní právě obecná lhůta zakotvená v § 72 odst. 1 s. ř. s., žalovaný tedy nebyl povinen stěžovatele poučovat o možnosti podat proti danému rozhodnutí (sdělení) žalobu.

[21] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by poučení poskytnuté žalovaným bylo zavádějící, resp. nepřesné a nedostatečné. Žalovaný sice nad rámec zákonné poučovací povinnosti poučil stěžovatele o možnosti obrátit se na přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství, poskytnutí důkladnějšího poučení však nelze považovat za pochybení správního

orgánu. Žalovaný navíc v poučení zdůraznil, že podání žádosti o přezkum sdělení nemá vliv na jeho právní účinky a že jím je řízení o žádosti stěžovatele ukončeno; tím dal stěžovateli jasně najevo, že se jedná o konečné rozhodnutí ve věci a že žádost o jeho přezkum není řádným opravným prostředkem. Jak vyplývá i z výše zmiňované judikatury předcházející procesní úkony stěžovatele v nyní posuzované věci, přezkumné řízení ve svých různých podobách je tradičně pojímáno jako dozorčí prostředek, na jehož použití nadřízeným správním orgánem není nárok, nejedná se tedy v žádném případě o řádný opravný prostředek ve správním řízení, který je třeba vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

[22] K tvrzením stěžovatele týkajícím se „*dvojkolejnosti*“ řízení o žalobě proti sdělení žalovaného dle § 11 odst. 5 zákona o SZFI a postupu Ministerstva zemědělství při přezkumu tohoto sdělení Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že souběžné vedení přezkumného řízení a řízení o žalobě proti témuž rozhodnutí správního orgánu je zcela běžnou situací, s níž správní řád i s. ř. s. dokonce výslovně počítají [viz v § 11 odst. 5 zákona o SZFI zmiňovaný § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu, který navazuje na procesní institut uspokojení navrhovatele dle 62 s. ř. s.]. Dozví-li se správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, že bylo toto rozhodnutí zrušeno či změněno v přezkumném řízení, a nedojde-li následně právě k uplatnění institutu uspokojení navrhovatele nebo ke zpětvzetí žaloby, musí soud žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud (předseda senátu) také může (ale nemusí) v případě probíhajícího přezkumného řízení přerušit řízení o žalobě proti témuž rozhodnutí správního orgánu dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a vyčkat výsledku přezkumného řízení, jinak však běží obě řízení na sobě nezávisle.

[23] A pokud jde o stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50, k tomu nezbývá než dodat, že toto rozhodnutí se týkalo oznámení o snížení dotace podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, tj., nikoli rozhodnutí o ukončení administrace žádosti o dotaci. Závěry v něm uvedené proto nelze vztahovat na nyní přezkoumávané rozhodnutí, jak činí stěžovatel.

V. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. ledna 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu